

Sygn. akt: I C 911/14 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Grzegorz Kowolik
Protokolant:	starszy protokolant sądowy Justyna Boruch

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2014 r.

sprawy z powództwa Prokury Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko F. W.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniosła pozwem z dnia 1 lipca 2014 r. o zasądzenie od pozwanego F. W. kwoty 3.512,91 zł wraz z ustawowymi odsetkami wskazanymi w pozwie, a nadto o zasądzenie kosztów postępowania wedle norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że (...) Bank S.A. z siedzibą we W., którego następcą jest (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W., zawarł z pozwanym w dniu 31 stycznia 2008 r. umowę bankową. Pozwany nie wypełnił warunków umowy i został wezwany do zapłaty świadczenia. Ponieważ nie spłacił zadłużenia (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. sprzedało wierzytelność stronie powodowej umową z dnia 27 września 2013 r. Na dochodzoną pozwem wierzytelność składa się należność główna w kwocie 1.591,16 zł i skapitalizowane odsetki naliczone przez poprzedniego wierzyciela w wysokości określonej umową w kwocie 1.921,75 zł. Strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty, ale należność nie została uregulowana.

W dniu 17 lipca 2014 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Nysie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt I Nc 1256/14, w którym nakazał pozwanemu zapłacić stronie powodowej całość dochodzonego pozwem świadczenia.

Pozwany otrzymał nakaz zapłaty w dniu 8 sierpnia 2014 r. i w dniu 14 sierpnia 2014 r. wniósł sprzeciw. W sprzeciwie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia i zarzut nie udowodnienia przez stronę powodową wysokości roszczenia.

Na rozprawie z dnia 19 grudnia 2014 r. pozwany podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 31 stycznia 2008 r. pozwany F. W. zawarła z poprzednikiem prawnym (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we (...) Bankiem S.A. we W. umowę pożyczki. Pozwany otrzymał kwotę 2.470,11 zł tytułem pożyczki, którą był zobowiązany spłacić w 18 ratach, począwszy od dnia 5 marca 2008 r. Data płatności ostatniej raty to dzień 5 sierpnia 2009 r.

Dowód:

umowa pożyczki, k. 32-34.

W dniu 27 września 2013 r. (...) Bank (...) S.A. z siedzibą we W. zawarł ze stroną powodową Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności. Umowa obejmowała między innymi wierzytelność w stosunku do F. W. z wyżej opisanej umowy pożyczki, na którą składała się należność główna w kwocie 1.591,16 zł, odsetki w kwocie 1.768,17 zł oraz koszty w kwocie 304,17 zł.

Dowód:

umowa przelewu wierzytelności, k. 7-10,

wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji, k. 11.

Na dzień 25 czerwca 2014 r. w księgach rachunkowych strony powodowej widniało zobowiązanie pozwanego w wysokości 3.512,91 zł, na które składała się należność główna w kwocie 1.591,16 zł i odsetki w kwocie 1.921,75 zł.

Dowód:

wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, k. 6.

Pismem z dnia 4 czerwca 2014 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 3.805,18 zł.

Dowód:

wezwanie do zapłaty, k. 12.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustalając stan faktyczny, Sąd oparł się na dowodach z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową oraz na umowie przedłożonej przez pozwanego.

Przechodząc do rozważań prawnych, należy odnieść się na początku do zarzutu podniesionego przez pozwanego, dotyczącego przedawnienia roszczenia. Wedle przepisu art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W przedmiotowej sprawie strona powodowa dochodzi wierzytelność związanej z prowadzoną przez Bank działalnością gospodarczą, polegającą na udzielaniu kredytów i pożyczek. Należność banku stała się wymagalna, zgodnie z zapisami umowy w dniu 5 sierpnia 2009 r., ponieważ strona powodowa nie przedłożyła żadnych dokumentów wskazujących na wcześniejsze wypowiedzenie umowy, bądź też na późniejsze porozumienie banku i pozwanego co do przedłużenia spłaty zobowiązania przez pozwanego. Zważywszy na treść art. 118 k.c., termin przedawnienia wierzytelności upłynął z dniem 5 sierpnia 2012 r. Natomiast pozew złożono dopiero w dniu 1 lipca 2014 r. Tym samym, zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego należy uznać za zasadny. Strona powodowa nie wykazała, że bieg terminu przedawnienia został przez zbywcę wierzytelności w jakikolwiek sposób przerwany i zaczął biec na nowo. Strona powodowa wносиła o wydłużenie okresu na przedłożenie stosownych dokumentów od zbywcy wierzytelności i Sąd uwzględnił ten wniosek. Mimo to strona powodowa do ostatniej rozprawy nie przedłożyła żadnych dokumentów, ani nie ustosunkowała się do

zarzutu pozwanego. Zważywszy na okoliczność, iż strona powodowa była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, należało również zastosować przepis art. 230 k.p.c. i uznać, że strona powodowa uznała fakt, iż datą wymagalności zobowiązania pozwanego był dzień 5 sierpnia 2009 r., zgodnie z treścią umowy przedłożonej przez pozwanego.

W rezultacie z uwagi na podniesiony zarzut przedawnienia roszczenia, Sąd oddalił powództwo.

Ponieważ pozwany nie poniósł żadnych kosztów postępowania, a wygrał postępowanie w całości, Sąd odstąpił od wydania orzeczenia o kosztach postępowania.